

«Tu quoque», PSC?

«Voler captar votants d'un Ciudadanos en desbandada és legítim, fer-ho adoptant-ne les estratègies més roïnes i miserables, és un error descomunal».

El PSC ha estat durant dècades un partit central de la política catalana. Havia jugat un paper imprescindible en la tasca de fer de Catalunya un sol país i un sol poble, ric en matisos i en diversitat. Des de l'òrbita socialista, veus com la de Maria Aurèlia Capmany o Marta Mata van contribuir a fer possible integrar milions de nouvinguts en un projecte comú amb la llengua catalana com a pal de paller. En aquest context, el suport del PSC al sistema d'immersió lingüística a les escoles va ser sempre clar i sense fissures.

Tanmateix, les coses han canviat. El creixement de l'independentisme, que va fer saltar pels aires el sistema català de partits sorgit de la Transició, va ser especialment traumàtic per al PSC. Escissions, fractures, dirigents que abandonaren les sigles per sumar-se a l'independentisme explícit o a l'unionisme més recalitrant. I per a més inri, va ser un dels espais que més va patir l'arribada de Ciudadanos, que va fer-li molt de mal a l'àrea metropolitana en termes electorals.

Ara, amb la desfeta del partit de Rivera i Arrimades, que avança cap a la *upeidització* a marxes forçades, els de Miquel Iceta veuen una oportunitat d'or per recuperar terreny. L'error, però, rau en abandonar definitivament els postulats tradicionals del socialisme catalanista per abraçar les estratègies més roïnes i miserables de Ciudadanos. El PSC té espai per recuperar la seva posició en la política catalana, però ha de tornar als orígens, a Raventós, a Maragall, a Capmany i a Mata, no pas renunciant als principis que el van fer gran per adoptar de forma postissa allò que va servir per fer pujar Ciudadanos com l'escuma, però que alhora ha estat la causa de la seva debacle. Qui sembla vents, recull tempestats.

És possible que a curt termini la idea d'anar contra el català a l'escola tingui un efecte positiu per al PSC en termes de captació d'exvotants de Ciudadanos, però també tindrà conseqüències entre els afiliats i simpatitzants socialistes que s'estimen el país i la llengua, que són la majoria. És tan forçada i intempestiva la proposta que es farà al congrés dels PSC que fa feredat.

Es miri com es miri, el català continua sent la llengua feble i amenaçada, també a l'escola. El català és present a les aules però absent al pati (i al consum cultural d'infants i joves). Hi ha instituts de l'àrea metropolitana on el català és absolutament residual. Si hi ha una llengua que necessita reforç és el català i només el català. Porteu-me un alumne català que no domini el castellà. Si el trobeu -que no el trobareu pas- jo us portaré un miler que no dominen el català tot i haver passat per l'escola catalana.

Fa molta pena veure el PSC reclamant una "flexibilització" de la immersió que no vol dir res més que fer retrocedir el català i fer avançar el castellà. Per què el PSC no mostra la mateixa sensibilitat i preocupació pels àmbits de la societat on el català és inexistent? Ens agradaria una proposta del PSC que garantís una presència igualitària del català a la Justícia, per exemple. Per no tenir, els catalans no tenim ni tan sols el dret a ser jutjats i condemnats en català. Ni tan sols el president de la Generalitat el té.

Quina il·lusió faria veure propostes del PSC per garantir una presència igualitària del català a l'etiquetatge, als prospectes del medicaments, al cinema, a les plataformes de streaming o a la TV. Quina alegria tan gran fora veure el PSC presentant una proposta al seu congrés per garantir que es pugui parlar en català al Congrés dels Diputats, al Senat i al Parlament Europeu!